

κόμητα. Τι μπορούσα να κάμω εγώ απέναντι αυτού, τη στιγμή που είχε σταίς προσταγείς του και αυτούς τους λύκους;
 'Ο κόμης εξακολούθησε εν τῷ μεταξύ ν' ανοίγη τὴν μεγάλη βαρεία πόρτα διάπλατα. Είδα τότε πῶς κινδύνευα σοβαρῶς ἀπὸ τὰ σαρκοβόρα ἐκείνα θηρία. Ἴσως νὰ εἶχε καὶ σκοπὸ νὰ μὲ παραδώσῃ σ' αὐτὰ ὅπως τὴν δυστυχισμένη ἐκείνη γυναῖκα προχθές. Τρόμος μέγας μὲ κατέλαβε καὶ τοῦ εἶπα:

— Κλείσε τὴ πόρτα. Θὰ μείνω ὡς αὐριο.
 Μὲ μιὰ κίνηση τῆς στιβαρᾶς χειρὸς του ὁ κόμης ἔκλεισε πάλι τὴν πόρτα. Ἐγὼ ἔκλαιγα. Ἐκλαιγα μπροστὰ τοῦ πλέον σάν μικρὸ παιδί, ἀπο ἀπελπισία καὶ ὀργήν. Προσεποιοῦντο πῶς δὲν τὸ ἀντελήφθη.

Σαναγουρίσαμε στὴ βιβλιοθήκη καὶ σὲ δυὸ λεπτὰ ἐχωρίσαμε. Τράβηξα γιὰ τὸν κοιτῶνά μου. Ὁ κόμης στάθηκε πρὶν φύγη καὶ μοῦστειλεν ἕνα χειροφίλημα ἀπὸ μακριά. Ἐνα μεϊδιάμα διαβολικὸ ἐλαμπε στὸ πρόσωπό του, ἕνα εἰρωνικὸ μεϊδιάμα πού θὰ τὸ ἐξήλεψε καὶ ὁ Ἰούδας.

Μπήκα στὸν κοιτῶνά μου, ἔκλεισα τὴ πόρτα κι' ἐκάθησα στὸ κρεβάτι μου καὶ σκεπτόμουν. Ἐξαφνα ἀκουσα ψιθυρισμοὺς στὴν εἰσοδο. Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μὲ γελοῦν τ' αὐτιά μου. Πλησίασα στὴ κλειδαρότρυπα κι' ἀκουσα τὴ φωνὴ τοῦ κόμητος νὰ λέγῃ:

— Ὅπισω! Ὅπισω! Στάς θέσεις σας! Δὲν ἦρθε ἀκόμα ὁ καιρὸς σας. Περιμένετε. Ἐχετε ὑπομονήν. Αὐριο βράδυ, ναὶ αὐριο βράδυ θὰ εἶνε δικὸς σας!

Ἐπληκολούθησε κῶτι σάν κρυφοφίλημα. Δὲν ἀκουγα καλὰ καὶ, παραφερόμενος ἀπὸ ὀργή, ἀνοίξα ἀποτόμως τὴν πόρτα. Εἶδα τότε ἔμπρὸς μου ταῖς τρεῖς ἐκείνες κυρίες. Μόλις μ' ἀντίκρισαν ἐγένεσαν ἕνα γέλιο φρικῶδες κι' ἐγίναν ἀφαντες.

Σανάκλεισα, γύρισα στὸ κοιτῶνά μου κι' ἔπεσα στὰ γόνατα. Βρίσκεται λοιπὸν τόσο κοντὰ τὸ τέλος μου; Αὐριο! Αὐριο! Ὁ Θεὸς νὰ μὲ βοηθήσῃ καὶ νὰ λυπηθῇ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μ' ἀγαποῦν.

Τὴν ἐπομένην πρωΐ. — Κάτω στὴν αὐλὴ ἐφθασαν οἱ Τσιγγάνοι μὲ τοὺς Σλοβάκους. Φορτῶνουν τὰ κιβώτια καὶ τραγουδοῦν. Κι' ἐγὼ εἶμαι φυλακισμένος.

Τὰ κιβώτια αὐτὰ περιέχουν χῶμα ἀπὸ τὸ κοιμητήριον τοῦ πύργου. Φαίνεται πῶς ὁ κόμης δὲν δύναται ν' ἀναπαυθῇ ἀλλοῦ παρὰ μόνον ἐντὸς αὐτῶν.

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κιβώτια αὐτὰ θὰ κλεισθῇ καὶ ὁ ἴδιος καὶ θὰ τὸν μεταφέρουν μακριάν, στὴν Ἀγγλία. Κι' ἐγὼ τί θὰ γίνω; Μόνος μου ἀπόψε στὸν πύργο θὰ πέσω στὰ χέρια τῶν ἀπαισίων ἐκείνων γυναικῶν. Ἀποφασίζω νὰ κατέβω γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ στὰ ὑπόγεια. Ὁ κόμης θὰ εἶνε ἀκόμη ἐκεῖ, δὲν θὰ τὸν μετέφεραν. Λυσσὸ ἀπὸ ἀπελπισία καὶ ὀργή..

Θεὸς μου! τί πρόκειται νὰ γίνῃ; Θὰ φτάσῃ αὐτὸς ὁ τρομερὸς Δράκουλας, ὁ ἀνθρωπος — φάντασμα, ὁ ἀνθρωπος — Βρυκόλακας στὸ Λονδίνο; ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἐμποδίσω.

Θὰ ὀργισθῇ ἐκεῖ εἰς βάρος τῶν ἀθῶων ἀνθρώπων. Ὑποπτέομαι πῶς εἶνε αἰμοπότης!

Ἀνεβαίνω στὴς ἐπάλξεις καὶ κατεβαίνω προσεκτικὰ πρὸς τὸ διαμέρισμά μου. Φτάνω ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρό του καὶ πηδῶ μέσα. Ἡ ἴδια τάξις... Κατεβαίνω στὰ κατηραμένα ἐκείνα ὑπόγεια.

Ναί Ὁ κόμης εἶνε ἐκεῖ. Σαπλωμένος στὸ μεγάλο κιβώτιο μὲ τὸ τεφόχωμα. Δὲν μπορεῖ νὰ βρῇ πουθενὰ ἀλλοῦ ἀνάπαυσι, φαίνεται, ὁ κολασμένος Το σκέπασμα τοῦ κιβωτίου εἶνε ριχμένο ἐπάνω στὸ κιβώτιο. Τὰ καρφιά στῆς θέσεις τῶν. Θὰ τὸν καρφώσουν καὶ θὰ τὸν παραλάβουν μαζί μὲ τ' ἄλλα κιβώτια. Ἔτσι θι διέταξε ὁ ἴδιος καὶ θὰ σκόρπισε ἀρθρον χροσάφι γιὰ νὰ βρῇ μερικὸς τυχοδιώκτας νὰ τὸν διευκολύνουν. Θὰ τὸν καρφώσουν ἐκεῖ μέσα καὶ δὲν θὰ τὸν δοῦν ἴσως καθόλου, δὲν θὰ τὸν ὑποψιασθοῦν.

Σηκώνω μὲ τρεμάμενα χέρια τὸ σκεπασμα, τὸν ἀντικρύζω καὶ παγώνει τὸ αἷμά μου! Ἀνθρώπου μάτι δὲν εἶδε ποτὲ παρόμοιο πρῆγμα. Δὲν ἀντίκρισεν ἀνθρωπος τέτοιο φρικτὸ θεαμα.

Εἶδα ἔμπρὸς μου ξαπλωμένον τὸν κόμητα, ἀλλὰ τί παράδοξο πρᾶγμα!

Ἦταν ξαναγεννημένος κατὰ 20-30 ἔτη.

Ἡ ὄχρότης του εἶχεν ἐξαφανισθῇ ὅλο ροδαλότητα νεότητος καὶ ὕψους.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΡΗΚΕΑΤΟΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

(Ἐυγενὲς παραχωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του κ. Γεωργ. Τσακασιάνου)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κακόμοιρος ἐγὼ! Ἐβαζα τὸ κεφάλι κάτω καὶ ξεκινοῖσα γιὰ τὸ μ π α ρ μ π ε ρ ε ῖ ο, καταρώμενος τὴν στιγμή πού γεννήθηκα.

Μαζωμένοι τώρα ὅλοι μας οἱ φίλοι στὸ εὐρύχωρο καὶ δροσεροῦ τοκο παρακάμερο τοῦ κουρσίου, προσπαθοῦσαμε καὶ καλὰ νὰ συνεχίσουμε τοὺς θελκτικὸς, τοὺς ὄνειρῶδες κύκλους μας.

Ἐκεῖ, λοιπὸν, ἐβλέπατε τὸν νιπτήρα καὶ τῆς ὀλόγουρα γωνίης καὶ ὅπου τρύπα καὶ καρφί καὶ κρεμαστήρι, ὅλα, τέλος, ντυμένα μὲ πρασιניות καὶ μὲ λούλουδα τοῦ αγραῦ. Ἡ δὲ βρυτοῦλες πού ἐκρέμαντο ἐπάνω ἀπ' τὸ νιπτήρα, μυρτοφορεμένες καὶ αὐτές, ἔσταζαν λίγο-λίγο τὸ νεράκι τους μέσ' στῆς πέτρινες λεκάνες τους. Τότε ὁ περιπαθῆς ὅσον ἄτυχος ποιητῆς Ἡλιακόπουλος, ξαπλωμένος καταλήλως χάμου ἐκεῖ, μὲ μιὰ μαγκούρα στὸν ὦμο, φύλαγε, τάχατες, τὰ πρόβατα. Λίγο παρέκει ὁ Ἀγγελοσ Σιγούρος, καταγῆς καὶ τοῦτος, κατῶρθανε μ' ἕνα μικροῦλι φλόουτο (ottavino) ν' ἀντικατασταθῆν τὸ σιγαλὸ τῆς φλογέρας γλυκολάλημα. Ἡ δ' ἔκλαμπρότης μου ἀντιπροσώπευα τῆς πνοῆς τοῦ Ζεφύρου. Τοῦτο τὸ κατῶρθανα, ψαύοντας ἀπαλοῦστικα, μ' ἕνα μικρὸ πτερό, τὰς χορδὰς τῆς κithάρας μου.

Ἄλλ' ὁ θεὸς μου, τρελλότερος ἀπὸ ἐμαῖς τώρα, ἄρπαξε μ' ἀστραπῆς γρηγοράδα τὸν τενεκέ, πού ἦτο κάτω ἀπ' τὸ νιπτήρα καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ διόλου καιρὸ, ἀδείαζε ὅλα τ' ἀπονιφιτρία ὀλόγουρά μαε, φωνάζοντας:

— Βίρδα νὰ ποτίσω τὸ μπουστάνι μου!
 Περιλουσμένοι ἐμεῖς δὲ καὶ γελοιοδέστατοι, τρέχαμε ποιὸς νὰ πρωτογλυτώσῃ.

— Καλέ, τί σὰς συνέβη, κύριε Τσακασιάνε; τὸν ρωτοῦσαν οἱ καλοὶ χριστιανοί, πού ὀλοένα ἐμαεῦοντο. Ὁ δὲ θεὸς μου:

— Τίποτε περισσότερο, τίποτε ὀλιγώτερο! τοὺς ἔλεγε: νά, ἐδῶ τ' ἀρχοντοπούλα, οἱ κύριοι ἔρασταί τῆς Σελήνης μου κάμανε τὸ κακοροῦζικο τὸ μαρμπερεῖο μου.. Ἄντρον τῶν Νομῶν! Κοπιᾶστε, ἂν ἀγαπᾶτε, μέσα νὰ μὰ; καμαρῶστε!

Ἐγὼ δὲ μὲ στίχους ἐξεθύμαινα καὶ τώρα:

«Μπάρμπα μὴ κλαῖς, κι' ἐγὼ γελῶ, γελᾶς κι' ἐγὼ σὲ κλαῖω, ποιὸς εἶνε φρονιμώτερος, δὲν ξέρω μὰ τὸ Θεό.
 Σέσω μονάχα, μπάρμπα μιν, πῶς τοῦ μυαλοῦ τὰ μέτρα λ' θεοῦν!.. κι' ὁ ἀναμάρτητος ἄς ρωτοραζῆ πέτρα».

Καμμιά δὲ φορὰ, ἐκεῖ πού σκυμμένος ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κουρσίου, βύθηθετα κανένα ποιήματάκι, τὸν ἐβλεπα ἔξαφνα ἐπάνωθι μου, εὐθύς δὲ μὲ δλην τὴν εἰρωνικὴ του γλυκύτητα:

— Ὡ! μὲ συγχωρεῖτε, μοῦ ἔλεγε, σὰς διέκοψα!...
 Τοῦτο ἀρκοῖσε.

Ἄλλη φορὰ τύχαινε γάλθη τὸ ἀπομεσήμερο καὶ νὰ μ' εὐρη αἰφνιδίως ἐπάνω στὸ μάθημα τῆς κithάρας. Χωρὶς τοῦ νὰ χάνῃ καιρὸ, ἐφώναζε πρὸς τὸ διπλανο καφενεῖον νὰ μὰς φέρουν καφέδες. Ἐπειτα καθήμενος μετὰ σατανικωτάτης εὐλαβείας πλησίον μας καὶ ἀποτεινόμενος μὲ ὅλο τὸ δαιμονισμένο ὕφος του πρὸς τὸν γέροντα διδάσκαλόν μου Ἀντώνιον Καπνίσην, τοῦ ἔλεγε:

— Συγγνώμη, κόντε μου, ἂν σὰς ἐνοχλῶ... Ἐἰ σὰν θεὸς κ' ἐγὼ τοῦ ἀνεψιοῦ μου, ἤλθα νὰ ἰδῶ τὰς προόδους του.

Τέλεια δὰ ἀνούποτος ὁ ἀτυχῆς κόντε Καπνίσης καὶ κάπως ὑπερηφανευόμενος διὰ τὰς προόδους μου, μὲ παρακινουσεῖτο τότε νὰ ἐκτελέσω κανένα κομμάτι, τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὁποίου ἀπαιτοῦσε πλέον καὶ ὁ σατανὰς θεὸς μου. Πολύτερο δ' ἐγὼ σατανὰς ἀπὸ τὸν θεὸν μου, προσπαθοῦσα τότε νὰ τοῦ ἐκφράσω ὅλη τῆς ψυχῆς μου τὴν ἀγανάκτησιν μὲ μόνο «τὸ παλμοκόπημα τῆς φτωχῆς μου κithάρας. Ὁ θεὸς μου μ' ἐκαμάρωσα — τάχα μου! — χειροκροτοῦσ καί... μὰς ἐπρόσφερες τὸν καφέ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΛΕΥΚΟΜΑ

ΑΓΑΠΗ

Τοῦ Ζοῆ Ντάβισον

(Φῶξ τρὸς μπλοῦ. Μουσικὴ ἐπιτυχία τῆς Ἐπιθεωρήσεως τοῦ Καζίνου τῶν Παρισίων).

Μοντερῖτο